

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன் -•

••Tuesday•, 20 •December• 2011 23:27• - •Last Updated•

•••Tuesday••, 20 ••December•• 2011 23:32••

கவிதை என்ற சொல் உச்சரிக்கப்பட்ட கணமே அது மொழியின், கற்பனையின், வாழ்வின் மூக மலர்ந்த தோற்றத்தைத் தான் நம் மனதில் எழுப்பும். ஈழ வாழ்க்கையில் அது அப்படியாக இருக்க வில்லை. ஈழத் தமிழர் கவிதை மூக மலர்ச்சியை, வாழ்வின் குதிகலத்தைப் பேசி தலமைமுறைகள் பலவாகிக் கொண்டு வருகின்றது. இன்றைய ஈழத் தமிழ்க் கவிதை தமிழகக் கவிதையிலிருந்து முற்றிலும் வேறுபட்ட மூகத்தகை காட்டுகிறது. மாறுபட்ட மொழியை, மாறுபட்ட விதிவசத்தை, மாறுபட்ட வரலாற்றை, ப்பேசுகிறது. ஈழத் தமிழர் வாழ்க்கையும் அனுபவங்களும் தமிழக வாழ்க்கை என்ன, வரலாற்றின் எந்தநாட்டு மக்கள் தொகையின் வாழ்க்கையைப் போலும், வரலாற்றைப் போலும் அல்ல. நாடிலிந்து, மொழியிலிந்து, வாழும் யித மனிதக் கட்டிடம் தான் ஈழத் தமிழரை நனைவிட்டும். இன்று ஈழத் தமிழர் வாழ்வையும் இழந்து நிற்கின்றனர்.

சரமக் கவிகள் என்கிறார் அகிலன் தன் கவிதைகளை. அவர் பத் தாண்டுகளாகக் குமுன் எழுதிய கவிதைகள் பதுங்கு கழி நாட்கள் - ஐப் பசுபவையாகத் தான் தந்திருக்கிறார். இப்படித் தான் ஒரு இளம் கவிஞனின் வாழ்க்கை அனுபவங்கள் இருக்கிறதென்றால் அங்கு மனம் குதலித்தது கவிதை பாட, முகம் சிரித்தது தன் வாழ்க்கையைக் கொண்டாட, சக மனிதனிடம் மலர்ந்த முகம் காட்ட என்ன இருக்கக் கூடும்?

அன்று “ தரூவோரம் நாய் மூகரக் கிடந்த தன் நண்பனின் மரணம் சுவைப்பட்டது. தன் நண்பன் தரூவோரம் நாய் மூகரக் கிடந்தான். அது சுவைதியாகத் தான் சுவைப்பட்டது. ஏன்னில் அந்நாட்கள் ஊரில் மகிழ்ந்துலாவிய நாட்கள் அல்ல. உயிர்தப்பபதுங்கு கும்பியில் ஓடும் கித் கிடந்த நாட்கள்.

இரு தலமைற்றகை காலமாக வாழ்க்கையின் அவலங்கள் தீ விரமாகக் கடந்து வந்து விட்டன. இன்று

பாதமற்ற கால்களால்
வாழ்வகைக் கடந்து சலெகிறார்கள்
நாதியற்ற மக்கள்.

ஓரமாய்க் குவிக் கத் ததொடங்கினோம்.

“கூவிந்த மலர்ச் சிரிப்பை” காட்டிய மூகங்கள், “ஆபி வரூம் தனோ”யிருந்தவனின்
 “கூழந்தைகள் போலும்” என்று யுக்கித்து மட்டையாய்க் கட்பி ஓரமாய்க் கூவிக்க
 வண்பிய முண்டங்களாகி விட்டன

சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். திரும்ப புறநானுற்றுப் பாடல்கள் எழுதப் படுவதாகத் தோன்றும். தொடக்க காலத்திலேயே போர், மரணம், வாள் என்று தமிழ்க் கவிதை பசேத் தொடங்கிவிட்டது. அது வீரம் பற்றியும் பசேயது. அதுவே தமிழ்க் கவிதை எல்லாமும் அல்ல. அது ஒரு பகுதி. மாத் திரமே. வாழ்க்கை பற்றியும் காதல் பற்றியும் பசேின தமிழ்க் கவிதையின் பரம பகுதி..ஆனால், இங்கு அதற்கெல்லாம் ஒரு காலம் வரும் என்றும் தோன்றவில்லை.

வெறிச் சோடின் ஒரு நுறாயிரம் ஆண்டுகள்

இனிக் காரணமும் இல்லை,
காத் திருக்க எவரூமில்லை என்ற பரோதும்.
பின்னும் கிடந்த முந்தின நாட்கள்
தாய் வந்தே துமுதுமனை கிடந்த இடத்தில்

அவனில் லை
அவரில் லை

எவரூமில் லை

பாடல்.

இந்தப் பாழ் என ஏதுமிருக்கவில்லை முந்திய புறநானூற்றில்

•Written by - வனெங் கட் சாமிநாதன -•

••Tuesday•, 20 •December• 2011 23:27• - •Last Updated•

••Tuesday•, 20 •December• 2011 23:32•

இந்தப் பாழை உருவாக கிய வறேற்றோர் இடமும்முண்டும், மனிதக் கட்டடமும்முண்டும். இப்பாழைக் கு வழிகாட்டியதாகச் சொல்லிக் கொள்ளும் காவியுடைய தரித்த புத்த பிக்குகள் தம் "கருணை" பாலித்த பாழ் இது. அதே புத்த பிரான் பிறந்த நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தான் இந்த புத்த பிக்குகள் இத்தகைய கருணை பாலித்திருக்கிறார்கள். அவர்களது கருணை ஆட்சிதயங்கும், தளரும் காலத்தில் எல்லாம் காவியுடைய பிக்குகளும் அவர்தமக்கே கருவாகக் கொண்ட அரசும் திரும்பதம் கருணைக்கு வலிவூட்டியே வந்திருக்கிறார்கள். புத்தர்போன்ற ஓர் கருணையும்தான் சாந்தமும், மெல்லிய புன்மூர்வலும் கொண்ட கட்டடம் தரும் இன்னொரு தவேர்ப்பம் உண்டா என எனக்குத் தெரியாது. அத்தவேர்ப்ப சாந்தச் சொர்ப்பன், புத்தன் தவேனும் அல்லன். தவேனாகிய மனிதன் தான். புத்த பிக்கு காவியுடையும்தான் எங்கும் இதேபோன்ற "கருணை" பாலிப்பதும் இல்லலை. காவியுடைய குள் இருக்கும் மனித மனம் சார்ந்தது, சக மனிதனை பிணக்கிடங்காக்குவதும் அவன் வாழ்ந்த இடத்தையே பாழாக்குவதும். காவியுடைய குள் இருந்த ஒரு இன்னொரு பிக்கு தான், காரணம் அவன் பாழாக்கிய சக மனிதன் தன்னையே போன்ற காவியுடைய தரித்திருக்கவில்லை. வியத்த நாமில் தன்னையே தீயிட்டு மரித்துக் கொண்டான். இதேபோன்ற காவியுடைய தரித்த ஒரு பிக்கு. அது மனிதம் இழந்த ஒரு அதிகாரத்துக்கு அவன் தெரிவித்த கண்டனம் அந்த ரீதியே பற்றிற்று. இன்னொன்றே அதுவும் அரசு அதிகாரம் தான், இரண்டாயிரம் ஆண்டு முந்திய இன்னொரு காலத்தில் போரம்மறுத்தது. ஆனால் இங்கு அந்தக் காவியுடைய குள் இருக்கும் மனிதன் வறோகத்தான் இருந்தான். காவியுடைய அவனை மாற்றவில்லை. அதிகாரம் வளையும், அதிகாரம் செலுத்தும் காவியுடைய இது. இருவற்றே உலகங்களையே, நகரங்களை உருவாக்கிவிடுகிறது. ஒன்று காவியுடைய தரித்தது. இன்னொன்று காவியுடைய அற்றது.

வடிகை வானச் சிறுமழையும
அணிநடையானபைப் பரோலாவும்
படர் நடும மின் கொடிச் சரமும்
உங்களிரவன நனகை கையில்
பொங்கிப் பிரகாசம் கொள்ளும் உங்கள் நகரத்தை
போகமும் போதையும் மிஞ்சித் தள்ளாடும் நள்ளிராக்களை
தூக்கத் தினால் நீங்கள் மடிப் புரள்கையில்
சன்னங்களாலும் பீரங்கிகளாலும்
உடதைத் துத் திறக்கப் படுகிறது
ஊரடங்கிய வறேறோரு நகரம்
பசியும் வலியும் தீராப்பீதியும் பீடித்த நள்ளிராக்களில்
பெருக்கடெக்கம் இரத்தத் தெருக்களை
தாங்கக் கண்களால் கடக்கிறார்கள்
இன்னொரு தலை நகரத்து மக்கள்.

இது இன்றைய ஈழத் தமிழ் கவிஞர் அகிலன் எழுத விதிக்கப்பட்டதுள்ள பற்றாண்மற்றுப் பாடல்.

6 / 6